

บทที่หนึ่ง

“ข้าจะตีให้ตาย เจ้าถูกไม่รักดี! เรื่องดี ๆ ไม่เคยมี สร้างแต่ความวุ่นวายไปทั่วเมืองหลวง น้ำในเมืองนี้จะลึกลับเพียงใด เขียวโยนอิฐลงไปเพียงก้อนก็เกรงแต่ว่าจะกระทบกับพวกขุนนางและชนชั้นสูงเสียเท่านั้น เจ้าคิดว่าจวนจหย่งโหวของพวกเรานี้ยิ่งใหญ่มากนักหรือไร ก่อนหน้านั้นเราเลือกข้างผิด นอกจากจะไม่สงบเสงี่ยมเจียมตน ข้ายังกล้าทำตัวรอดแบ่งก่อเรื่องไปทั่ว วันนี้ข้าจะใช้กฎของสกุลเฉียวตีเจ้าตัวปัญหานี้ให้ตายเสีย เจ้าตัวช่วย หากไม่ทำลายสกุลเฉียวจนพังพินาศย่อยยับ ดูท่าว่าเจ้าคงไม่ยอมสงบง่าย ๆ”

ในห้องโถง จงหย่งโหว¹ วาดไม้พลองเข้าไปใส่ชายหนุ่มชุดผ้าไหมที่อยู่ตรงหน้าด้วยความโมโหโหด สตรีที่อยู่อีกด้านรีบตรงเข้าไป

---

¹ ในอดีต ชองเต้พระราชทานบรรดาศักดิ์ให้แก่ขุนนาง 5 ชั้น ได้แก่ กง โหว ป้อ จื่อ และหนาน

รั้งแขนของเขาพลงวิงวอนขอร้อง แต่จังหวังโหวไม่ฟัง เขาสะบัดนางออกไป

“โหวเหฺย ได้โปรดเถิด เขาเป็นบุตรชายของท่านนะ!” น้ำเสียงเศร้าโศกของหญิงนางหนึ่งดังขึ้น เข้าขัดขวางท่อนไม้ที่เ็นสูงพร้อม กับน้ำตาที่พร่างพรูออกมาไม่หยุด

“เจ้าลูกที่เอาแต่สร้างปัญหาแบบนี้ร้ายกาจกว่าศัตรูนอกบ้านหลายเท่านี้ ลูกเจ้ากรรมนายเวร ข้าจะตีลูกไม่รักดีให้ตายไปเสีย มิเช่นนั้นจวนจังหวังโหวต้องถูกทำลายด้วยน้ำมือของเขาเข้าสักวัน”

“ได้โปรดเถอะ โหวเหฺย เขายังเป็นเด็ก ไม่ประสีประสา อีกอย่าง...อีกอย่าง เสียวจวนจะลงมือทำร้ายผู้อื่นได้อย่างไร ต้องมีคนใส่ความแน่ๆ...”

เสียงอ่อนหวานอีกเสียงดังลอยมา ในน้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความสะใจที่เห็นผู้อื่นประสบภัย “ข้าว่านะสูหยิน หยวนหลังเหอเป็นหนึ่งในสี่ยอดบัณฑิตผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือแห่งเมืองหลวง ถึงอย่างไรเสียเขาก็ไม่มีทางใส่ความคนในตระกูลเราหรือกรรมมัง คุณชายน้อยขวางเขาเอาไว้ ข้ายังลงไม้ลงมือกับเขา ไม่เพียงแต่เตะต่อยจนบาดเจ็บ ข้ายังเกือบจะทำให้มือของเขาต้องพิการอีกด้วย ลายอักษรพุ่กันที่เขาเขียนแม้แต่ฮ่องเต้ยังตรัสชม เช่นนี้แล้วยังจะบอกว่าไม่ประสีประสาได้หรือ? ถึงแม้ว่าท่านพี่จะเอ็นดูคุณชายน้อยมาก แต่ก็ไม่ควรตามใจจนเสียคน มิเช่นนั้นย่อมน่าภัยมาสู่เรือนจวนจังหวังโหวเล็กกระจ้อยร่อยเช่นนี้ มิอาจแบกรับภาระอันใหญ่หลวงได้”

หลินอี่เขียน สูหยินของจังหวังโหวได้ยินเช่นนั้นก็อยากจะตัดล้นของหญิงที่อยู่ตรงหน้าทิ้งเสียจริง โหวเหฺยเดือดดาลถึง

เพียงนี้ จู่อีเหนียง² ไม่คิดจะผ่อนหนักให้เป็นเบา ข้ายังรูดน้ำมันลงในกองไฟ เช่นนี้ก็เท่ากับอยากให้บุตรของนางไปตายชัด ๆ

เป็นดังที่คาด จงหย่งโหวได้ฟังก็ยิ่งโมโห แรงที่ตึกยิ่งหนักหน่วงขึ้น

“ท่านพ่อ ท่านจะตีข้าแบบนี้ไม่ได้ ข้ามีเหตุผล ข้าเพียงแต่ผ่านทางไปพอดีและเข้าช่วยเหลือนางสาวที่กำลังถูกรังแกเอาไว้” เจียวหย่งจวินรีบแก้ต่างพลัน ทั้งยังหลบหลีกเลี่ยงไม่พลองของบิดาอย่างขำขันขำนาญ หลบซ้ายทีขวาที ซ้ายทีขวาที ซ้ายทีขวาที ถึงจะหลบตาก็ยังหลบพ้น

ไม่พลองกระบวนทำนี้เขาคุ่นเคยเป็นอย่างดี เพราะโดนตีมาตั้งแต่เล็กจนโต ปกติแล้วบิดาของเขาจะตีไปทางซ้ายก่อนแล้วค่อยตีมาทางขวา หลังจากนั้นก็ทำซ้ำตามเดิมเป็นแบบนี้ไม่เปลี่ยนแปลง

ถ้าจะให้พูด บิดาของเขาตีเขามาสิบกว่าปีแล้ว แต่กระบวนทำสิบปีไม่ต่างอันใดจากหนึ่งวัน ไร้ความก้าวหน้า เพียงเท่านั้นก็แสดงให้เห็นแล้วว่าบิดาของเขาไม่ได้คิดจะก้าวหน้า ไม่แปลกที่จวงจงหย่งโหวนับวันก็ยิ่งตกต่ำลงทุกที ๆ

มิน่าล่ะ เมื่อครั้งที่บรรดาท่านอ๋องทั้งหลายพากันช่วงชิงราชบัลลังก์นั้น บิดาของเขาถึงได้เลือกเดิมพันตามผู้อื่นไปอย่างโง่เขลาเช่นนั้น ข้ายังพนันผิดข้างเสียอีก สมอบวมน้ำมีทำให้คนสิ้นชีพ แต่สมอบเป็นรูปเพราะเลือกข้างผิดย่อมจะมอดม้วยบรรลัยได้

บิดาของเขาเลือกอยู่ข้างองค์ชายสอง ผลปรากฏว่าองค์ชายหนึ่งถึงองค์ชายสี่ ไม่ตายก็เหมือนตาย ไม่พิการก็เหมือนพิการ มิ

² คำเรียกอนุภรรยาของผู้มีฐานะของจีนในสมัยก่อน

เช่นนั้นก็ถูกกักบริเวณ ส่วนองค์ชายห้ากลับชิงบัลลังก์มาได้ ชะตา กำหนดไว้ให้ได้ขึ้นครองราชย์ วาสนาช่างต่างกันเสียจริง

แน่นอนว่าผู้ที่สนับสนุนฮ่องเต้องค์ใหม่ก็พลอยได้รับยศถา บรรดาศักดิ์ไปด้วย ส่วนสกุลของเขาที่เลือกข้างผิด ฝ่าบาทไม่ทรง ทำลายวงศ์ตระกูลให้ย่อยยับไปก็นับเป็นความโชคคิดอันใหญ่หลวง ในความโชคร้ายอันหนักหนาแล้ว

และที่พวกเขาสามารถรอดพ้นมาได้เป็นเพราะพวกเขาหาใช่ ชุมน้ำขุนนางใหญ่ที่ติดอันดับหนึ่งในร้อยของผู้ดีมีสกุลแห่งเมืองหลวง ไม่ ห้าสิบอันดับแรกฝ่าบาทจะทรงหาวิธีดึงมาเป็นพรรคพวกหรือไม่ ก็กำจัดทิ้งไปเสีย ทว่าตำแหน่งจงหย่งโหว่นั้นต่ำต้อยเกินกว่าจะเอ่ย ถึง องค์ฮ่องเต้ไม่แม้แต่จะปรายสายพระเนตรมองมาที่พวกเขาเลย ด้วยซ้ำไป

จะมีก็แต่เพียงจวนของจงหย่งโหวที่อยู่รอดปลอดภัยมาได้ ถึงทุกวันนี้ ความเจริญรุ่งเรืองในตำแหน่งจงหย่งโหวที่ได้รับสืบทอด จากสามรุ่นที่ผ่านมาพินาศไปจนสิ้นแล้ว เหลือไว้เพียงตำแหน่ง ลอยๆ อันแสนวิเวกชวนให้เวทนา

“ผ่านทางไปพอดี? เจ้าต้อยบัณฑิตที่มีชื่อเสียงโด่งดังไป ทั่วเมืองเพียงเพื่อช่วยเหลือสตรีที่ไม่ได้รู้จักมาก่อนอย่างนั้นหรือ นี่เจ้า ไม่มีสมองหรืออย่างไร!”

จงหย่งโหวโบหน้าเขี้ยวคล้ำราวกับโรคหัวใจใกล้จะกำเริบ เจ้าลูกเนรคุณ ซาดัก่อนเขาทำผิดคุณธรรมก่อนเรื่องเสื่อมเสีย ต่ำช้า เลวทรามหรืออย่างไร ถึงได้ให้กำเนิดเจ้าลูกเนรคุณโง่งออย่างนี้!

ในบรรดาบุตรชายทั้งสามคน บุตรชายคนโตก็ชั่วโรค คนสุดท้ายเอง ก็เป็นพวกอันธพาลเกกมะเหรกเกเร มีเพียงบุตรคนรองที่ได้ตั้งใจเขา

บุตรจากสูญหิณใหญ่ไม่มีใครได้รับความฉลาดเฉียบแหลมจากเขา
ไปเลยสักคนเดียว จะมีก็แต่บุตรคนรองที่ปราดเปรี๊ยะเหมือนเขา

ส่วนเจ้าบุตรชายคนเล็ก วัน ๆ คอยแต่จะสร้างปัญหา ทำเรื่อง
ร้ายกาจ ลงไม้ลงมือกับผู้อื่นไปทั่วจนผู้คนพากันเข้าใจผิดคิดว่า
เขาเป็นพระโอรสของฮ่องเต้ มีโช่บุตรของจวงหยงโหวงผู้ต่ำต้อยคนนี้
เขาแทบจะกระอักเลือดตายเพราะเจ้าลูกเนรคุณนี้อยู่แล้ว

ถ้าไม่ใช่เพราะบุตรชายคนรองเกิดจากจูอีเหนียงซึ่งเป็นเพียง
อนุภรรยา จึงมีอาจเลื่อนชั้นสถานะได้ ไม่เช่นนั้นนั้นเขาคงจะแต่งตั้ง
อีกฝ่ายให้เป็นที่ชื่อจื่อ³ ไปนานแล้ว

ถ้าหากเฉียวหยงจ้วนได้ยินความในใจของบิดา เขาคงหัวเราะ
ก้องแล้วบอกว่าโชคดีเพียงใดที่ตนเองกับท่านพี่ไม่ได้รับเอา ‘ความ
เฉลียวฉลาด’ ของท่านพ่อมาแม้เพียงนิด กวาดตามองจวงจวง-
หยงโหวงนี้ดูเถิด หลังจากท่านพ่อสืบทอดตำแหน่งต่อแล้วเปลี่ยนไป
เช่นไรบ้าง ผู้ใดเห็นก็ปวดใจ ผู้ใดได้ยินก็น้ำตาไหล ทั้งท่านแม่
ท่านพี่และตัวเขาก็ไม่ต่างจากไข่มุกเจดจ้าที่อยู่ในโคลนตม จะร่ำให้
ก็ยังไม่มีที่ให้ยื่นเสียด้วยซ้ำไป

บิดาของเขาพยายามหาช่องทางประจบผู้มีอำนาจไปทั่วตั้งแต่
ยังหนุ่มแน่น วันนี้คบค้าคนผู้นั้น วันพรุ่งส่งของกำนัลให้คนผู้นี้ จู ๆ
วันหนึ่งก็รับม้าพอมโซ⁴ ที่ไม่รู้ว่าได้จากที่ไหนมาเลี้ยงไว้ ซ้ำยังไม่
รังเกียจม้าสกปรกพอมแกร็นที่ไม่รู้ว่าผ่านมาก็มือแล้วตัวนั้น

แค่ดูจากเวลาที่นางแสดงท่าทีเล่นหูเล่นตาไปกับพี่ใหญ่ยามที่

³ ตำแหน่งทายาทของราชินิกุลชั้นสูง หรือ จูโหวง

⁴ หมายถึงสตรีต่ำศักดิ์ที่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้า

อยู่ในจวนก็รู้แล้วว่ามิใช่หญิงผู้ดีมีสกุล เขาเคยส่งสอนบทเรียน อีกฝ่ายไปครั้งหนึ่ง หวังว่านางจะไสหัวออกไปจากจวน แต่ท่านพ่อ กลับตีเขาเพราะเรื่องนี้ เพียงเท่านั้นก็เห็นแล้วว่าเลอะเลือนถึงขั้นไหน

เป็นที่รู้กันทั่วทั้งเมืองหลวงว่าบิดาของเขามีชื่อบกพร่อง มีแต่ ท่านพ่อนั้นล่ะที่ไม่รู้ว่าชื่อบกพร่องของตัวเองใหญ่หลวงเพียงใด ข้า ทุกวันก็ยุ่งเอาแต่ฝึกกลางวันคิดอยากทำการใหญ่

สุดท้ายกลายเป็นการขูดหลุมฝังตัวเอง สนับสนุนน้องเสียน องค์ชายสองเป็นฮ่องเต้ ทำเอาตนเองและตระกูลต้องพังพินาศ ถ้า หากตระกูลของเขามีความดีความชอบสักนิด ฟ้า ๆ น้อย ๆ ได้เรื่อง ได้ราวสักหน่อย รับรองได้เลยว่าหากองค์ชายห้า ซึ่งก็คือฮ่องเต้ องค์ปัจจุบันนี้ถึงความคับแค้นเก่า ๆ ขึ้นมาเมื่อใด ย่อมสังหารคน ในตระกูลของพวกเขาอย่างชนิดถอนรากถอนโคนทันที

“ท่านพ่อ ท่านไม่เห็นเหตุการณ์ แม่นางผู้นั้นจึงมองหยวน- หลิงเหอทั้ง ๆ ที่ดวงตาแดงกำไปหมด แต่นางก็ไม่ได้ร้องให้ออกมา ช่างมีความหยิ่งในศักดิ์ศรีจนน่าเลื่อมใสยิ่งนัก และการทำให้หญิงสาว คนหนึ่งต้องเศร้าโศกเสียใจแบบนี้ก็ต้องเป็นความผิดของชายชั่ว แน่ ๆ เป็นยอดบัณฑิตแล้วอย่างไรเล่า มันก็แค่คนเลวคนหนึ่ง! ชาย ชาติริเยี่ยงข้าจะไม่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือได้หรือ!”

เฉียวหย่งจ้วนยังเอ่ยออกมาอย่างเต็มปากเต็มคำ ทำท่าทาง ประหนึ่ง “ข้าไม่ผิด” ส่งสอนหยวนหลิงเหอเป็นเรื่องสมควรแล้ว” จงหย่งโหวก็ยิ่งเดือดดาลขึ้นมา มือที่ถือไม้พลองออกแรงเพิ่มขึ้นไป อีกหลายเท่าตัว อยากจะตีเจ้าลูกดี้อให้ตายไปเสียตรงนี้

ทว่าเฉียวหย่งจ้วนยังคงซ้ำขานว่า ซ้ำขานว่า ซ้ำขานว่า หลบหลีก อย่างสบาย ๆ เขาคิดว่าตัวเองน่าจะหลบไปด้วยกินข้าวไปด้วยก็

ยังได้ ไม่กังวลว่าบิดาจะตีโดนข้ามข้าวเลยด้วยซ้ำ

“หยวนหลิงเหอผู้นั้นเป็นถึงหนึ่งในสี่ยอดบัณฑิตแห่งเมืองหลวง เคยได้รับคำชื่นชมจากฮ่องเต้ เจ้าเป็นใครถึงกล้าไปหาเรื่องเขา แล้วยังข่มเขาเสียละ ตระกูลเราล่วงเกินผู้อื่นได้หรือไรกัน”

ข้าเป็นถึงนักวาดภาพเพียงคนเดียวในเมืองหลวงที่หนังสือขายดิบขายดีจนขาดตลาด ส่วนเขาเป็นหนึ่งในสี่ยอดบัณฑิตแห่งเมืองหลวง แต่ก็แค่เป็นหนึ่งในสี่เท่านั้น ข้าสิที่เป็นหนึ่งในหนึ่งเดียวผู้ที่อ่านบทกลอนของเขาก็เป็นแค่คนคร่ำครึ ส่วนผู้ที่อ่านหนังสือภาพของข้า เฮอะ! มีตั้งแต่ตลาดล่างอย่างพ่อค้าหาบเร่แผงลอย สมุนรับใช้ ไปจนกระทั่งตลาดบนจำพวกขุนนางชั้นสูงและคนในสกุลใหญ่โต มีว่าผู้ใดก็แอบมีหนังสือของข้าเก็บซ่อนเอาไว้ทั้งนั้น

ข้าออกจะมีชื่อเสียงกระฉ่อนถึงเพียงนี้ ไฉนจะล่วงเกินเขาไม่ได้

ยิ่งเจ้าหมอนั้นดูภายนอกท่าทางสุภาพเรียบร้อย บุคลิกมีสง่าราศี แต่หากแหวกหัวใจดูก็จะเห็นว่าเป็นสัตว์คำมิด! ถ้ามีเซ่เกรงว่าจะทำให้ชื่อเสียงของแม่นางผู้นั้นเสียหาย เขาคงป่าวประกาศพฤติกรรมต่ำทรามของอีกฝ่ายออกไปนานแล้ว

“สรุปแล้วดูจากบุคลิกลักษณะและหน้าตาของหญิงสาวผู้นั้น แค่มองก็รู้ว่าเป็นคนดี ทำให้คนดีต้องเสียใจ ถ้าเขาไม่ใช่คนเลวแล้วจะเป็นอะไร หากเป็นคนเลว ใคร ๆ ก็ลงโทษได้มิใช่หรือ”

“เจ้ายังยกเหตุผลมาอ้างอีกหรือ นำโมโหเสียจริง”

จงหย่งโหวออกแรงตีจนเหนื่อยหอบ จู้อีเหนียงมองสถานการณ์แล้วเห็นว่าถ้ายังเป็นอย่างนี้ต่อไปเรื่องคงไม่จบเสียที นางจึงเอ่ยปากรวดเชื้อไฟลงไปอีก “โหวเหย ท่านโปรดถนอมร่างกายด้วย

คุณชายน้อยกล้าหาญรักความถูกต้องก็นับเป็นเรื่องที่ดี ส่วนคุณชายหยวนถึงแม้ว่าจะจะเป็นหนึ่งในสี่ยอดบัณฑิตแห่งเมืองหลวง แต่ก็ก็เป็นเพียงแค่สถานะเท่านั้น ลงมือแล้วก็แล้วกันไปเถิด เขาจะทำอะไรพวกเราได้ แต่คนสกุลหยวนที่กล่าวโทษถึงหน้าจวนบอกว่าเรื่องนี้ยังเกี่ยวพันถึงท่านอ่องจิ้ง โหวเหุย ล้วงเกินท่านอ่องจิ้งหาใช่เรื่องเล็กๆ ไม่...” ภายใต้น้ำเสียงเป็นกังวลของจู่เหินยงเต็มไปด้วยเจตนาร้ายเปี่ยมล้น

จงหยงโหวชะงักไป เห็นที่เรื่องนี้จะไม่จบง่าย ๆ เจ้าปีศาจร้ายตนนี้ไม่เพียงแต่ทำร้ายหนึ่งในสี่ยอดบัณฑิตแห่งเมืองหลวง ข้ายังลงมือข่มท่านอ่องจิ้งอีกด้วย

ท่านอ่องจิ้งหรือหลี่เหยียนฮวนเป็นเชื้อพระวงศ์ เป็นองค์ชายเพียงองค์เดียวที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นเป็นอ่อง เขาเป็นพระอนุชาร่วมพระมารดาเดียวกันกับฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน และก็เป็นกำลังสำคัญที่สุดในการนำทัพจากชายแดนมายังเมืองหลวงและสนับสนุนฮ่องเต้ให้ขึ้นครองราชย์ ฮ่องเต้มีรับสั่งออกมาว่า ถ้าหากไม่ได้รับการช่วยเหลือจากท่านอ่องจิ้ง เวลานั้นก็ยังไม่แน่ว่าพระองค์จะได้เป็นฮ่องเต้หรือไม่

สายเลือดแห่งราชวงศ์นี้เพียงพอที่จะทำให้ท่านอ่องจิ้งที่แม้ว่าจะเป็นคนไม่เอาถ่านแต่ก็ยังสามารถวางอำนาจบาตรใหญ่ไปได้ทั่วเมืองหลวง แล้วนับประสาอะไรกับท่านอ่องจิ้งที่หาใช่คนไม่ได้ความไม่ แต่เป็นถึงท่านอ่องที่ใช้ชีวิตดุจดั่งพญามาร

จงหยงโหวหายใจเข้าลึก ๆ พลังมองไปยังบุตรชายตัวช่วยของตนเอง มุมปากกระตุก หน้าผากขึ้นไปด้วยเหงื่อ ก่อนถามเสียงลั่นเครือว่า “เจ้า...เจ้าพุดมา เจ้าไม่ได้ต่อยท่านอ่องจิ้ง!”

“ข้าไม่ได้ต่อยท่านอ่องจิ้ง”

พอได้ยินประโยคนี้นองเดียวหย่งจ้วน สีหน้าขมิงเกลียวของ
จงหย่งโหวก็ค่อย ๆ ผ่อนคลายลง

ไม่ได้ต่อยก็แล้วไป ถ้าเกิดต่อยขึ้นมา เกรงว่าตระกูลของ
พวกเขาคงพังพินาศแน่!

ไม่มีใครไม่รู้ว่่าท่านอ่องจิ้งนั้นน่ากลัวเพียงใด ผู้ที่ไม่ควรมีเรื่อง
ด้วยมากที่สุดในเมืองหลวงก็คือท่านอ่องจิ้ง

ใบหน้านั้น...ผู้ใดพบเจอล้วนแต่อกสั่นขวัญหาย ท่านอ่องจิ้ง
อายุยังน้อยก็ไปออกรบอยู่ชายแดน สร้างความดีความชอบในการ
สงครามมากมาย ได้ยินมาว่าสังหารผู้คนเหมือนผักปลา หลังจาก
ฮ่องเต้องค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ ชนชั้นสูงและขุนนางไม่รู้ก็ตระกูลที่ถูก
ท่านอ่องจิ้งนำทหารมากวาดล้างถึงจวน กวาดล้างจนผู้คนทั่วทั้งเมือง
แค้ได้ยินข่าวท่านอ่องจิ้ง พุดถึงท่านอ่องจิ้ง ร่างกายก็สั่นระริกไปหมด
เพราะแบบนี้ท่านอ่องจิ้งจึงมีสมญานามที่ไม่สามารถพูดออกมาได้
ว่่า ‘ท่านอ่องผู้ล้างบาง’

คำกล่าวโทษที่ใช้ตอนบุกเข้าทำลายส่วนใหญ่คือทุจริต จะมี
ขุนนางหรือชนชั้นสูงคนไหนบ้างที่ไม่ฉกฉวยเพื่อผลประโยชน์
ส่วนตัว ไม่มีความละโมภในทรัพย์สิน มิเช่นนั้นตระกูลใหญ่ ๆ จะ
ดำรงอยู่ได้อย่างไรกัน ดังนั้นผู้ที่ถูกบุกทำลายจวนจึงทำได้เพียง
ยอมรับโทษที่ตามมา ทว่าพวกเขาต่างก็รู้อยู่แก่ใจดีว่่า การที่ตนถูก
กวาดล้างเป็นเพราะสนับสนุนองค์ชายอื่น ๆ และเป็นปฏิปักษ์กับ
ฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน โทษทุจริตนี้เป็นเพียงกลอุบายที่ใช้กำจัดผู้มีอิ
พรรคพวกตนของฝ่าบาทก็เท่านั้น

ถึงแม้ว่่าจวนของจงหย่งโหวจะไม่ถูกบุกพังทลาย แต่ช่วง

เวลานั้นก็น่าหวาดวิตกยิ่งนัก แม้แต่จงหย่งโหวที่ชอบออกไปคบค้า
สมาคมกับผู้ใหญ่ผู้โตก็ยังเก็บตัวอยู่แต่ในเรือน เกรงกลัวหายหน้าจะ
มาเยือน จะปริปากสักคำก็ยังไม่กล้า ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการเผชิญหน้า
กับท่านอ๋องจิ้งผู้ที่เต็มไปด้วยอำนาจบารมี

พอรู้ว่าบุตรชายไม่ได้ทำร้ายท่านอ๋องจิ้ง อารมณ์ของเขาก็
พลันดีขึ้นทันที ถึงอย่างไรหยวนหลิงเหอก็เป็นแค่คนธรรมดา น่าจะ
พอจัดการได้ไม่ยาก แต่ใครจะรู้ว่าคำพูดประโยคต่อไปของบุตรชาย
ทำให้รอยยับบนใบหน้าจงหย่งโหวย่นเข้าหากัน สีหน้าซีดเผือดดูจืดจาง
อสนีบาตฟาดลงมา...

“ข้าแค่เตะเขาเท่านั้นเอง”

พูดว่า “เท่านั้นเอง” แล้วยัง “แค่เตะ” เลี้ยงเจ้าลูกบัดซบ
แบบนี้ สู้ตายๆ ไปเสียจะดีกว่า!

“สุวรรณค์เอ๋ย นรกอเอ๋ย วิญญาณบรรพชนตระกูลเฉียว ข้า...
เฉียวอี่ ช่างโชคร้ายนัก ที่ได้ให้กำเนิดลูกล้างลูกผลาญแบบนี้...
ข้ารู้สึกหน้ามืด ข้ารู้สึกหน้ามืดจริงๆ” ร่างกายจงหย่งโหวชวนเซ
เสียงตะโกนแหบแห้งประหนึ่งจะขาดใจตาย

เฉียวหย่งจ้วนทำเหมือนมองไม่เห็นท่าทางปวดร้าวแทบ
ขาดใจตายของบิดา เจ้าตัวยังคงเอ่ยอย่างมีเหตุมีผลต่อไป “ใครให้
ให้เขาเข้ามาออกหน้าแทนหยวนหลิงเหอกันแล้ว เฮอะ!”

“อ้อา! หายนะใกล้เข้ามา ตระกูลเฉียวคงไม่แคล้วพังพินาศ
ลงแล้ว ข้า...เฉียวอี่ ไม่มีหน้าจะไปพบกับบรรพบุรุษอีก”

เฉียวหย่งจ้วนมองจงหย่งโหวถอยไปด้านหลังสามก้าวพลาง
ทำสีหน้าตกใจและตื่นตระหนกประหนึ่งว่า ‘ข้ายอมที่จะไม่รับรู้
รับฟังอะไรทั้งสิ้น’ เจ้าตัวรู้สึกว่่าช่างน่าขันยิ่งนัก ที่แท้ท่านพ่อของ

เขาก็แสดงละครได้เก่งถึงเพียงนี้ ท่านพ่อได้ทักษะใหม่นี้มาตั้งแต่เมื่อไรกัน

“ท่านพ่อ ไม่ร้ายแรงขนาดนั้นหรอก แล้วข้าก็ไม่รู้ว่าเขาคือท่านอ๋องจิ้ง ผู้ไม่รู้ย่อมไม่ผิด ข้าไม่ทันระวังไปเตะเขาเข้า เขาเองก็ไม่ระวังไปเตะหยวนหลิงเหอเข้า ถึงแม้ว่าทำนั้นเดิมที่จะเตะข้าก็ตาม แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไร พอทำข้างนั้นเหวี่ยงมาตรงหน้าข้า มันกลับเปลี่ยนทิศไปเตะหยวนหลิงเหอแทน หลังจากนั้นท่านอ๋องจิ้งต้องการเตะข้าอีก แต่ข้าหลบได้ไวก็เลยไม่โดน สุดท้ายก็เป็นหยวนหลิงเหอที่จำท่านอ๋องจิ้งได้ ข้าถึงได้รู้สถานะของเขา”

“ข้าไม่สน ข้าจะฆ่าเจ้า ก่อนที่ตระกูลเฉียวของพวกเราจะต้องมาตายกันทั้งหมดเพราะเจ้า ข้าจะฆ่าเจ้าให้ตายไปเสียก่อน” บิดาเฉียวหย่งจ้วนได้ยินดังนั้นก็ได้สติกลับคืนมาจากเรื่องที่บุตรชายล่วงเกินท่านอ๋องจิ้งเข้าไป

แต่จู่ก็เหินยงกลับรีบเอ่ยปรามว่า “โหวเหุย ถึงอย่างไรก็ไม่ได้นะเจ้าคะ ในเมื่อคุณชายมีเรื่องกับท่านอ๋องจิ้งไปแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็ควรให้เขาอมรับและขอใช้ความผิดกับท่านอ๋องจิ้ง ท่านอ๋องจิ้งมีสถานะสูงศักดิ์ ทั้งยังใจกว้าง หากเห็นว่าจวนจงหย่งโหวมีความจริงใจแบบนี้ จะต้องไม่คิดเล็กคิดน้อยอย่างแน่นอน”

คำพูดประโยคนี้เป็นดังแสงสว่างที่ให้ความกระจ่าง ฉับพลันนั้นไฟแห่งความโกรธที่ปะทุอยู่ในจิตใจของจวนจงหย่งโหวก็สลายไป ความเบิกบานใจเข้ามาแทนที่ เขามองจู่ก็เหินยงด้วยสายตาชื่นชมทันที

สมควรแล้วที่เป็นสุหยินรองของเขา เฉลียวฉลาดปราดเปรื่อง ทั้งยังช่วยคิดวิธีการแก้ไขปัญหา ไม่เหมือนสุหยินหลิน ช่วยเหลือ

อะไรไม่ได้ยังไม่เท่าไร แต่นึกกลับไปให้น่าเนิบบุตรชายซีโรคคนหนึ่ง บุตรชายอีกคนก็เป็นดาวหายนะ ดูเหมือนตัวนางจะไม่มีอะไรดีเลยสักอย่างเดียว

“ดี เด็ก ๆ มาจับตัวเจ้าลูกเนรคุณนี้มัดไว้แล้วนำไปปรับโทษกับท่านอ๋องจิ้ง” จงหย่งโหวตะโกนสั่งเสียงดัง คนรับใช้ที่เฝ้าอยู่หน้าประตูก็รีบกรูกันเข้ามา

“ท่านพ่อ ค่อย ๆ พูดจากันดี ๆ ก็ได้ อย่าใช้เชือกมัดซ้ำเลย”

เฉียวหย่งจ้วนวิ่งหนีไปพลางมองหลินอี่เขียนอย่างวิงวอนไปพลาง แต่หลินอี่เขียนตื่นตระหนกตกใจจนไม่รู้จะทำอย่างไรดี ทั้งเมืองหลวง ใครบ้างไม่รู้ถึงชื่อเสียงความดुर้ายของท่านอ๋องจิ้ง

นางร้องไห้สะอื้น “เสี่ยวจ้วน เจ้าอดทนหน่อยเถิด หวังว่าท่านอ๋องจิ้งจะใจกว้างยกโทษให้เจ้า”

ใจกว้าง?

คนผู้นั้นดูก็รู้ว่าเป็นคนจิตใจคับแคบ มองจากรูปลักษณ์ ผนวกกับเสียง ฮี ที่พ่นออกมาทางจมูกราวกับเด็ก ๆ เห็นแล้วช่างน่าชิงชังยิ่งนัก

เฉียวหย่งจ้วนรู้สึกว่าคุณอ๋องจิ้งผู้นี้ไม่น่าคบหาเลยสักนิดตอนที่ตนเองเตะเขา รังสีสังหารก็ลุกฮือขึ้นรอบกายอีกฝ่าย ก่อนเจ้าตัวจะสะดุดลุกเตะกลับมากในทันที แต่พอเขามองมาที่ใบหน้าของตน การกระทำนั้นกลับชะงักลง พลังจ้องมองเขาด้วยสายตาคมออลอย ทว่าแววตาเหมือนอสุราร้ายที่อยากจะทำร้ายเนื้อหนังมังสา ดูดเลือดและเลาะกระดูกตนเอง ทำเอาเขารู้สึกขนลุกขนพองขึ้นมา ไม่เจอกันอีกจะเป็นการดีที่สุด

ทว่าเรื่องนี้กลับไม่เป็นไปอย่างที่เฉียวหย่งจ้วนคิดไว้ เขาถูก

จงหย่งโหวมัดตัวไปรับโทษกับท่านอ๋องจิ้งจนได้

จู่เหินยืมมองหลินอ๋ี่เซียนที่เห็นบุตรชายตนเองโดนมัดตัวจับส่งออกไปแต่ทำได้เพียงแค่เช็ดน้ำตา ก็อดหัวเราะเยาะออกมาไม่ได้ ไบหน้าแฝงไว้ด้วยความพอใจ

หลินอ๋ี่เซียนมีบุตรชายอยู่สองคน คนหนึ่งชื่อโรค ตั้งแต่เกิดมาก็ป่วยเปื่อยนอนอยู่กับเตียงนอนผู้ป่วย วันนี้เกิดเรื่องใหญ่ขนาดนี้แม้แต่เงาของอีกฝ่ายก็ยังไม่เห็น แสดงว่าป่วยหนักจนลุกไม่ขึ้นจริงๆ

อีกคนก็คือเฉียวหย่งจ้วน เป็นปีศาจร้ายจากนรก หากเรื่องที่เขาล่วงเกินท่านอ๋องจิ้งแพร่สะพัดจนผู้คนรู้กันไปทั่ว เฉียวหย่งจ้วนที่เดิมทีก็ชื่อเสียงไม่ดีเท่าไรเป็นอันต้องย่อยยับบรลยอย่างแน่นอน

ต่อไปใครยังจะกล้าออกเรือนไปกับเฉียวหย่งจ้วนอีกเล่า แล้วยังมีคุณชายที่ไหนกล้าหิบบิ้นมิตรภาพให้แก่เขา หากไม่ได้รับการสนับสนุนจากสกุลของฝ่ายหญิง ช้ำยังไม่ได้รับการยอมรับจากคุณชายสกุลใหญ่ๆ ในเมืองหลวง เห็นทีชาตินี้เฉียวหย่งจ้วนคงจะทำอะไรไม่สำเร็จสักอย่างเป็นแน่

เมื่อถึงเวลาแต่งตั้งผู้สืบทอดตำแหน่ง บุตรภรรยาหลวงทั้งสองล้วนไม่ได้ความ จงหย่งโหวจะไม่แต่งตั้งบุตรชายที่เฉลียวฉลาดของนางเป็นจงหย่งโหวคนต่อไปหรือไม่

แม้แต่แผนการนี้ยังมองไม่ออก สมน้ำหน้าหลินอ๋ี่เซียนนักอยู่ในจวนแห่งนี้แต่ทำตัวไม่เหมือนสุนัขใหญ่สักชนิดเดียว วันๆ เอาแต่ใช้ชีวิตอยู่ในเรือนของตัวเองไปอย่างไร้ค่า

ขอเพียงบุตรชายของนางได้สืบทอดตำแหน่งก็ยอมได้รับการแต่งตั้งเป็นจงหย่งโหว วันคืนอันขมขื่นของหลินอ๋ี่เซียนก็ยิ่งอีกยาวไกลนัก

ตำหนักท่านอ่องจิ้งตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองหลวง เดิมทีนั่นเป็นตำหนักอ่องเสียน เวลานั้นฮ่องเต้องค์ก่อนรักใคร่ ทะนุถนอมพระโอรสองค์นี้มาก ตำหนักแห่งนี้ไม่เพียงแต่ทำเลดี ภายในยังตกแต่งอย่างวิจิตรตระการตา แม้จะละเมิดกฎธรรมเนียม ต่าง ๆ มากมาย แต่อาศัยความเมตตาจากฮ่องเต้องค์ก่อน ใครเล่า จะกล้าปากมาก

ไม่รู้ว่่าอ่องเสียนเสียชีวิตไปเท่าไรในการสร้างสวนดอกไม้ ทางทิศใต้ โอ้อ่าสวยงาม เพียงแต่พอสร้างเสร็จ เขาก็ป่วยแพ้และ โคนั่นคอบประหาร ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันจึงพระราชทานตำหนัก แห่งนี้ให้แก่ท่านอ่องจิ้งเพื่อใช้เป็นเรือนหอ โดยรวมแล้วก็เป็นดังนี้

ตำหนักท่านอ่องจิ้งอยู่สุดซอยถนน สวยงามและเงียบสงัด ทั้งยังปลีกวิเวกจากผู้คนภายนอก เดินออกมาจากตำหนักไม่กี่ก้าว ก็เชื่อมต่อกับถนนที่ครึกครื้นเอิกเกริก เพียงแต่ท่านอ่องจิ้งนั้นชื่นชอบ ลือชาเรื่องความโหดเหี้ยม ไม่มีผู้ใดกล้าเดินผ่านประตูตำหนัก ของเขา หากจำเป็นต้องเดินผ่านก็เดินย่อง ๆ ด้วยเกรงจะถูกท่าน อ่องจิ้งพบตัวเข้าแล้วนำไปสู่การกวาดล้างสังหารทั้งตระกูล

ชื่อเสียงของท่านอ่องผู้ล้างบางนั้นกระฉ่อนไปทั่ว คนแรก ที่ถูกเขากำจัดก็คือท่านอ่องเสียน นอกจากนี้ก็ยังมีไปถึงอีกสิบ ตระกูลดัง สกุลใดในเมืองหลวงที่ร่ำรวยเงินทองก็ล้วนแต่ถูกกำจัด จนหมดสิ้น กำจัดจนฮ่องเต้พ้อออกพอใจ ท้องพระคลังที่ร่อยหรอไป เพราะฮ่องเต้ทรงราชองค์ก่อนก็กลับมาสมบูรณัพูนสุขอีกครั้งเพราะ การกวาดล้างในคราวนี้

ฝ่าบาททรงพอใจในตัวท่านอ่องจิ้ง พระอนุชาที่แสนดีคนนี้เป็นอย่างมาก หากรู้ว่่าฮ่องเต้ใหม่ทีเพ่งขึ้นครองราชย์ขาดสิ่งใด

เขาก็จะหาสิ่งนั้นมาให้ ทั้งยังแอบบอกเป็นนัยกับท่านอ่องจิ้งว่า ตอนที่กวาดล้างหากเห็นสิ่งใดแล้วพอใจก็สามารถเก็บเอาไว้เองได้ ถึงอย่างไรห้องพระคลังก็มีสมบัติเต็มแล้ว ไม่ขาดของพวกนั้นอีก

ท่านอ่องจิ้งก็เข้าใจความหมายของเสด็จพี่เป็นอย่างดีและหาได้เกรงใจอีกไม่ ห้องเก็บสมบัติของตนเองจึงสมบูรณ์ตามห้องพระคลังที่เก็บจนล้นออกมา

ทำเอาทั่วทั้งเมืองหลวงต่างพากันหวาดกลัวท่านอ่องจิ้ง ขณะเดียวกันก็อยากเป็นแม่สื่อให้ท่านอ่องจิ้ง นำลูกสาว หลานสาว รวมถึงลูกบุญธรรมของตนเองเข้าวัง ลองคิดดูเถิด ท่านอ่องจิ้งบุกกวาดล้างไปสิบตระกูล ห้องเก็บสมบัติส่วนตัวของเขาเต็มไปด้วยเงินทองของล้ำค่า ใครเล่ารังเกียจเงินทอง หากส่งลูกสาวของตระกูล แต่งเข้าจวนท่านอ่อง แค่นางชั้นนี้ก็เพียงพอให้คนในครอบครัวมีกินไปตลอดชาติ

น่าเสียดาย ท่านอ่องจิ้งมิเคยขายตามองผู้ใด ถึงแม้หญิงงามจะปรากฏตัวอยู่ต่อหน้าเขา เขาก็มองเห็นเป็นเพียงหมั่นโถว...ไม่สิหมั่นโถวยังนำมามองว่าผู้หญิงเสียอีก

เมื่อตอนที่ท่านอ่องจิ้งยังเยาว์วัยถูกส่งไปขายแดนด้วยฝีมือของเสด็จพ่อผู้ลำเอียงและพระสนมที่คิดจะกำจัดเขา ที่นั่นขาดแคลนอาหารตลอดทั้งปี ซาลาเปาขาว ๆ นุ่ม ๆ เป็นเหมือนสิ่งของล้ำค่า ซาลาเปาจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อจิตใจของท่านอ่องจิ้งมาตลอด

แต่ข่าวที่ได้ยินมา เหตุผลที่ท่านอ่องจิ้งชอบกินซาลาเปาไม่ได้มีเพียงแค่นี้ ว่ากันว่าตอนเด็กท่านอ่องจิ้งถูกคนของพระสนมลักพาตัวไป หิวร่อแร่ใกล้จะหมดลมหายใจเต็มที แต่ที่เอาตัวรอดมาได้ เพราะมีคนใจดีแบ่งซาลาเปาให้เขากิน ดังนั้นหลังจากเขาถูกอำนาจ

ได้แล้ว เขาก็ออกตามหาผู้มีพระคุณมาตลอด

เสียดายที่เวลานั้นท่านต้องจั้งความจำละอะเลือน จำไม่ได้ว่าใครกันแน่ที่เป็นคนช่วยชีวิตเขา เพราะเหตุนี้ตามหามานานหลายปี แต่ก็ไร้ข่าวคราว

แน่นอนว่ามีผู้คนมากมายที่อยากจะเป็นผู้มีพระคุณ แต่น่าเสียดาย ใครที่แอบอ้างชื่อลัทธิโศคนสังหาร เมื่อเวลาผ่านไปก็ไม่มีผู้ใดกล้าเอาชีวิตมาเสี่ยงอีก ความร่ำรวยและเกียรติยศนี้ ต้องมีชีวิตอยู่ถึงจะได้ใช้

แต่วันนี้ด้านหน้าตำหนักท่านอ่องจั้งที่เจียบสงบมาตลอดกลับครึกครื้น คนของหยวนหลิงเหอนำของกำนัลชิ้นใหญ่มาพร้อมกับบอกว่าท่านอ่องจั้งได้ช่วยชีวิตหยวนหลิงเหอ พวกเขาอยากมาคารวะแสดงความขอบคุณ

ผู้คนที่มามุงดูต่างปรบไม้ปรบมือ ชูนิ้วหัวแม่มือขอบใจ ลูกไม้นี้ช่างวิเศษเสียจริง การเข้าหาท่านอ่องจั้งนับเป็นเรื่องที่ยากมากที่แท้ก็สามารถใช้เรื่องบุญคุณในการช่วยชีวิตเป็นข้ออ้างได้ สกุลหยวนนี้แต่เดิมเป็นเพียงสกุลเล็ก ๆ ในท้องถิ่นหนึ่งเท่านั้น มาเมืองหลวงได้ไม่เท่าไรกลับหาวิธีอันชาญฉลาดในการเข้าหาท่านอ่องจั้ง

คนสกุลหยวนยังไม่ทันที่จะได้ก้าวเข้าไปก็มีคนอีกกลุ่มหนึ่งมาเยือน พวกเขามาเพื่อขอมรับความผิด คนที่ถูกมัดตัวเอาไว้อย่างแน่นหนาคือเฉียวหย่งจ้วน บุตรชายจงหย่งโหว ผู้ที่ทะเลาะวิวาทกับหยวนหลิงเหอ หลังจากนั้นก็พลั้งไปเตะท่านอ่องจั้งเข้าอย่างรันทาที่ตาย

ผู้คนต่างพากันหลบทางให้พวกจงหย่งโหว ถึงขั้นกล้าไปเตะท่านอ่องจั้ง เกรงว่าตระกูลนี้จะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน อย่าเอา

ตัวเองเข้าไปเกลือกกลั้วกลิ่นอายสกปรกจะดีกว่า

คนสองกลุ่มมาเจอกันด้านหน้าตำหนักอ่องจิ้ง สกุลหยวนลิม ไปว่าตนเองเป็นเพียงสกุลเล็ก ๆ ที่มาจากต่างถิ่น ถึงขนาดแสดงที่ทำ โกรธแค้นคนของจวนจงหย่งไหวออกมา

อี! ท่านอ่องจิ้งไม่สนผู้ใดหน้าไหนในเมืองหลวง แต่กลับเข้า ช่วยเหลือหยวนหลิงเหอ เช่นนี้มีเท่ากับว่าอีกฝ่ายจำเรื่องที่หยวนหลิงเหอเคยได้รับการชื่นชมจากฮ่องเต้ได้ดีหรือ

ผู้คนที่ต่างรู้ว่าอ่องจิ้งกับฮ่องเต้เป็นพี่น้องที่รักใคร่สนิทสนมกันมาก พวกเขาทั้งสองร่วมมือร่วมใจกันต่อสู้เพื่อสร้างแผ่นดินนี้มา ความในใจของฮ่องเต้ ท่านอ่องจิ้งย่อมเป็นผู้ที่ทราบดีที่สุด

พอเห็นหน้าตาท่าทางหยิ่งยโสของคนสกุลหยวน จงหย่งไหว ก็กระสับกระส่าย เจ้าลูกคนนี้ก่อเรื่องใหญ่โตเสียแล้ว หรือจะยอม เสียสละตีเจ้าลูกเวรให้ปางตายต่อหน้าท่านอ่องจิ้งดี ไม่รู้ว่าจะสามารถ บรรเทาความโกรธของท่านอ่องจิ้งได้หรือไม่

พ่อบ้านตำหนักอ่องจิ้งมีใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยแผลเป็น มองดูแล้วน่าตกใจ เขาทำหน้าที่เดียดฉันท้ขณะพาคนทั้งสองกลุ่ม เข้าไปด้านในห้องโถง ไม่นานท่านอ่องจิ้ง...หืดเหยียนฮวนก็มานั่ง ประจำตำแหน่งสำคัญ มองดูสถานการณ์วุ่นวายด้วยใบหน้าที่ไร้อารมณ์

คุณชายรองแห่งสกุลหยวนแทบจะเข้าไปกอดขาหืดเหยียนฮวน เกาะแน่นแม้ตายก็ไม่ยอมปล่อย คำพูดคำจากก็ประดิษฐ์เสียน่าฟัง รวากับจะสลักเรื่องที่ท่านอ่องจิ้งช่วยเหลือในวันนีไว้บนใบหน้า ให้ ผู้คนทั่วเมืองหลวงได้รับรู้ว่าท่านอ่องจิ้งให้ความสำคัญกับพี่ชายของเขา ก็เท่ากับว่าฮ่องเต้ทรงให้ความสำคัญกับพี่ชายของเขาเช่นกัน

“ท่านอ่องจิ้งช่วยเหลือพี่ชายของกระหม่อม พระคุณอันยิ่งใหญ่

นี้ยากที่จะตอบแทนได้หมด หลังจากท่านพ่อของกระหม่อมทราบเรื่อง จึงรีบให้คนจัดเตรียมสิ่งของเหล่านี้มาเพื่อแสดงความขอบคุณท่านอ่องจิ้ง ขอขอบคุณท่านอ่องจิ้งที่ผ่านมาเห็นความไม่ยุติธรรมและยื่นมือเข้าช่วยเหลือ มิเช่นนั้นพี่ชายกระหม่อมต้องถูกเจ้าอันธพาลอันดับหนึ่งของเมืองนั้นรังแกจนตายแน่” พูดถึงตอนหลัง คุณชายรองแห่งสกุลหยวนก็น้ำตานองหน้า ทำท่าทางราวกับถ้าหากไม่ได้รับการช่วยเหลือจากท่านอ่องจิ้ง เกรงว่าพี่ชายตนเองต้องเอาชีวิตไปทิ้งอย่างไม่เป็นธรรม แล้วยังปรายตาไปมองผู้ที่โดนจับมัดตัวอยู่เฉยว่องจิ้งจนถูกจับกดให้คุกเข่าอยู่กับพื้นประหนึ่งรอให้ท่านอ่องจิ้งลงโทษและตัดสินใจได้ตามใจชอบ

เฉยว่องจิ้งที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นอันธพาลอันดับหนึ่งของเมืองแทบค้อนคัวก เขามองพ่อบ้านสกุลหยวนที่เพิ่งจะเปิดภาพวาดที่นำมาเป็นของกำนัลแล้วเอ่ยว่า “ของขวัญช่างด้อยค่าเสียจริง ภาพวาดนี้เป็นของเลียนแบบ ไหนว่าเป็นหนึ่งในสี่บัณฑิตแห่งเมืองหลวง แม้แต่สายตาในการแยกแยะของจริงของปลอมยังไม่มีไปเอาคำกล่าวว่าเป็นบัณฑิตมาจากที่ใดกัน ฤษ ๆ ๆ”

จงหย่งโหวคิดไม่ถึงว่าเจ้าลูกคนนี้โดนมัดเป็นก้อนบ๊ะจ่างยังกล้าพูดจาอวดดีออกมาต่อหน้าท่านอ่องจิ้ง ถ้าไม่เกรงว่าจะเป็นการเสียมารยาทต่อหน้าท่านอ่องจิ้งแล้ว เขาจะตบป้องหูบุตรชายสักที จงหย่งโหวโกรธจนตัวสั่นขณะเอ่ยว่า “ยังไม่รีบหุบปากอีก คิดว่านี่คือที่ไหน ท่านอ่องจิ้งก็อยู่ตรงหน้านี้”

“ต่อให้เบื้องหน้าเป็นฝ่าบาท ข้าก็จะพูดแบบนี้ เรื่องจริงจะต้องกลัวหรือไร”

จงหย่งโหวเกือบจะเป็นลมล้มไปด้วยความโมโห เจ้าลูก

เนรคุณแก่กาจในการยัโมโหเขาเหลือเกิน ทำเอานิ้วมือของเขา
สั่นระริกไม่หยุด

คุณชายรองแห่งสกุลหยวนเดือดดาลอยู่ในใจแต่กลับไม่
ฟ้องร้องออกไปตรง ๆ เขาสรรเสริญคุณงามความดีของอ๋องจิ้งอิก
ยกใหญ่ “ได้รับการช่วยเหลือจากท่านอ๋อง กระหม่อมจะขอจดจำ
ไม่ลืม ซาบซึ้งใจอย่างหาที่สุดมิได้” เขาประสานสองมือขึ้นคารวะ
และเอ่ยทั้งน้ำตาไหลพรากว่า “องค์ฮ่องเต้มีความศักดิ์สิทธิ์ ท่านอ๋อง
มีคุณธรรมสูง เช่นนี้แล้วยอมสามารถกำจัดเนื้อร้ายในแคว้นได้
อย่างแน่นอน คินความปลอดภัยและความมั่นคงให้แก่อาณาประชาร
ชาภฏร์ จงหย่งโหวไม่สนใจคุณธรรมและความประพฤติ ทำตัวกำเริบ
เลิศจาน บุตรชายถึงได้วางอำนาจบาตรใหญ่กว้างไปทั่วเมืองหลวง
ข้ายังมีผู้คนไม่น้อยที่กล่าวว่าจงหย่งโหวเกี่ยวข้องกับอ๋องเสียน”

จงหย่งโหวพอได้ยินชื่ออ๋องเสียนสองคำนี้ วิญญาณก็แทบจะ
หลุดออกจากร่าง สองขาสั่นไม่หยุด ยิ่งเกลียดชังบุตรชายตนเอง
มากขึ้น

ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าอ๋องเต๋องคี่ใหม่ขึ้นครองราชย์ สกุลเฉียวเลือก
เข้าข้างคนผิด เจ้าลูกคนนี้ก็ยังไม่รู้จักรักษาเนื้อรักษาตัวอยู่แต่ในจวน
เที่ยวออกไปหาเรื่อง จนสุดท้ายก็ก่อหายนะขึ้นมาจนได้

ทว่าเฉียวหย่งจ้วนกลับใจเย็นกว่าจงหย่งโหวมาก เขารู้สึกว่า
บิดาของตนช่างซี้ซลาดเสียจริง ซี้ซลาดแบบนี้ยังกล้าเลือกข้างผู้
จะขึ้นครองราชย์ ซ่างไม่มีสมองเอาเสียเลย

เขาปรายสายตาหันไปทางคุณชายรองแห่งสกุลหยวนพลาง
หัวเราะเยาะอยู่ในใจ เมื่อใส่ความกันเช่นนี้ได้ คิดว่าเขายังต้องกลัว
อีกฝ่ายอย่างนั้นหรือ

หยวนหลงเหอไม่ได้เกิดในครอบครัวขุนนาง แต่เป็นเพราะบิดาได้รับราชการ พอย้ายมาเมืองหลวงเขาจึงเข้าร่วมชุมนุมกวีหลาย ๆ แห่ง อดโอ้อความสามารถไปทั่วทุกที่ จนกระทั่งผู้คนได้เห็นถึงความเก่งกาจของเขาและได้รับสมญานามว่าเป็นหนึ่งในสี่บัณฑิตแห่งเมืองหลวง เวลาสนทนากับผู้ใดก็ไม่แคล้วต้องเอ่ยถึงชื่อเสียงนี้ของตนขึ้นมา

โอ้อวดตนเองถึงเพียงนี้ ถ้ามีทั้งความสามารถและคุณธรรมชื่อเสียงกับความเป็นจริงสอดคล้องกันก็แล้วไป แต่เท่าที่เขาเห็นหยวนหลงเหอยังไม่เฉียดใกล้กับคำว่าบัณฑิตเลยสักนิด หยวนหลงเหอใช้ชื่อเสียงหาผลประโยชน์ เขารู้สึกว่าคนคนนี้จิตใจสกปรก ยากที่จะทำการใหญ่ได้ ยิ่งเหยียดหยามสตรีเช่นนี้แล้วไซ้ ก็รับรองได้ว่าไม่ใช่คนดี

เฉียวหย่งจ้วนหัวเราะหยัน “สกุลหยวนเป็นใคร เป็นเจ้าบ้านแห่งเมืองหลวงนี้หรืออย่างไร มาบอกว่าพวกข้าสมคบกับใครก็ต้องสมคบกับคนนั้นหรือ แม่เจ้าสิ! ข้าเห็นหยวนหลงเหอแล้วรู้สึกไม่ถูกชะตา อยากหักกระดูกเขา ให้เขารู้เสียบ้างว่าเมืองหลวงอยู่ยาก เกี่ยวอะไรกับสกุลข้าและต้องเสียนกันเล่า พวกเจ้าก็ลากไปเสียไกลลิบ”

จงหย่งโหวเห็นเจ้าลูกไม่รักดียังกล้าพูดจาสามทวดต่อหน้าท่านอ๋องจิ้ง แม้แต่คำสบถหยาบคายก็ยังคงกล้าพูดออกมา เขาจึงสะบัดฝ่ามือใส่ทันที เฉียวหย่งจ้วนใช้ประสบการณ์หลายปีที่ผ่านมา หมุนตัวหลบซ้ำ ๆ ซ้ำยังหันมาหัวเราะเยาะคนสกุลหยวนต่อ

“ข้าว่าพวกเจ้าต่างหากที่หัวสูงและถนัดเรื่องประจบสอพลอ ยกยอปอปั้น ถ้าหากหยวนหลงเหอเป็นผู้หญิง เกรงว่าเขาคงจะเอ่ยคำหวานหยาดเยิ้มกับท่านอ๋องจิ้ง ‘พระคุณอันยิ่งใหญ่นี้ยากที่จะ

ตอบแทนหมด ขอให้ข้าน้อยได้ใช้ร่างกายนี้ตอบแทนด้วยเถอะเพคะ”
เฮอะ! น่ารังเกียจเสียจริง”

ขนาดท่านอ่องจิ้งอยู่ต่อหน้าก็ยังมีอายอ้อ! จงหย่งโหว
สะกดกลิ่นอาการที่จะเป็นลมพับไป เขาตะบุตรชายของตนแล้วสั่ง
ให้อีกฝ่ายหุบปาก

แต่ใครจะคาดคิดว่าหลี่เหยียนชวนกลับเอ่ยด้วยสีหน้าบึ้งตึง
ว่า “ตบปาก”

เฉียวหย่งจ้วนเห็นพ่อบ้านที่มีรอยแผลเป็นเต็มหน้าทำท่าจะ
เดินเข้ามาตบปากตนเอง เจ้าตัวก็อดไม่ได้ที่จะตอบกลับไปว่า “ข้ามี
ความผิดอะไร จะตบปากข้าด้วยเหตุใด ข้าต่อยติกับหยวนหลิงเหอ
ก็จริง แต่ข้าก็ต่อยเขาไม่ก็ครั้งเท่านั้นเอง อย่างมากก็แค่เป็นแผล
เขียวช้ำ คนที่กระโดดถีบคือท่านอ่องจิ้งต่างหาก ที่ข้าคิดว่าสกุหลวยวน
น่ารังเกียจก็เพราะแบบนี้ ท่านอ่องจิ้งเป็นผู้ที่เตะคนจนเกือบตาย
ซัด ๆ แต่เพราะอยากจะประจบสอพลอท่านอ่องจิ้ง พวกเขากลับเอา
ความผิดนั้นโยนมาไว้ที่ข้า ความสอพลอนี้ชวนให้นึกสะอิดสะเอียน
ยิ่งนัก ข้าอยากจะทำอาเจียน”

พอเฉียวหย่งจ้วนพูดประโยคนี้ออกมา ทุกคนก็พากันเป็น
บ้าไปหมดสิ้น จงหย่งโหวไม่รู้จริง ๆ ว่าบาดแผลของหยวนหลิงเหอ
เป็นอย่างไร ส่วนคนของสกุหลวยวนก็ได้ยินมาว่าหยวนหลิงเหอได้
รับการช่วยเหลือจากท่านอ่องจิ้ง จากนั้นก็รีบส่งคนมาเอาใจประจบ
ประแจงที่ตำแหน่งนี้ ตอนที่หยวนหลิงเหอถูกส่งตัวกลับเรือน
เนื่องจากอาการค่อนข้างสาหัส หลังจากกินยาก็นอนสลบไป ด้วย
เหตุนี้พวกเขาเองก็ไม่รู้ถึงรายละเอียดมากนัก

ถ้าเป็นจริงดังที่กล่าวมา ก็จะกลายเป็นว่าคนของตำแหน่ง

อ่องจิ่งเองที่ไร้เหตุผลไปเสีย... พ่อบ้านหน้าแผลเป็นหันไปมองหลี่เหยียนฮวนด้วยสายตาซักถาม

หลี่เหยียนฮวนตอบกลับมาเพียงว่า “ขวงทาง”

“พรี๊ด ฮ่า ๆ ๆ ไม่ผิด หยวนหลิงเหอขวงทางจริง ๆ ขวงทางเดินของท่านอ่องจิ่ง ดั่งนั้นก็เลยถูกท่านอ่องจิ่งเตะเข้า”

เฉียวหย่งจ้วนหัวเราะออกมา แต่หลี่เหยียนฮวนชี้หน้าเขาแล้วพูดว่า “เจ้าขวงทาง”

ช่างไม่ไว้หน้ากันเสียเลย! เสียงหัวเราะหยันของเฉียวหย่งจ้วนเจียบกริบลงทันที อ่องจิ่งผู้นี้จัดการยากกว่าคำเล่าลือเสียอีก เขาที่ตอนนี้คุกเข่าอยู่กับพื้นอดไม่ได้ที่จะเงยหน้าขึ้นมองบุรุษซึ่งมีชื่อเสียงเกรียงไกรไปทั่วทั้งแผ่นดินคนนี้

พระอนุชาที่ขึ้นชื่อว่าร่าเริงใคร่จะนุถนอมมากที่สุด เป็นมือขวาที่เจียบแหลมที่สุดของฮ่องเต้ เป็นเพชรฆาตอันดับหนึ่งของฮ่องเต้ แต่ทำไมยังมองก็ยังไม่รู้สึก... แปลก ๆ

สายตาท่านอ่องจิ่งที่มองตรงมาเหมือนหุ่นกระบอกที่นั่งอยู่ในตำแหน่งสูง เสื้อผ้าที่สวมใส่เรียบกริบราวกับว่ากลัวความสกปรกอย่างไรอย่างนั้น ปลายแขนเสื้อข้างหนึ่งม้วนขึ้นปลางยกถ้วยชาขึ้นจิบด้วยท่วงท่ามาตรฐาน แต่เพราะว่าเป็นแบบแผนเกินไปก็เลยดูเหมือนเด็กน้อยที่ระมัดระวังเป็นอย่างยิ่งในการยกถ้วยชาดื่มครั้งแรกเพราะกลัวว่าจะทำหก

ดูเหมือนว่าท่านอ่องจิ่งจะรู้ตัวแล้วว่าเขากำลังมองตนเองอยู่อีกฝ่ายเบนสายตามองกลับมาทางเขา ดวงตาคู่นั้นไม่แสดงอารมณ์เหมือนหุ่นกระบอกที่มีคนคอยชักใยอยู่ที่ท่ามกลางความวิเวก ทำเอาเขารู้สึกขนลุกขนพองขึ้นมา

บนถนน ตอนที่ท่านอ่องจิ้งกำลังจะเตะเขา อีกฝ่ายก็ใช้สายตาแบบนี้มองเขา หลังจากนั้นแววตาก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นโหดเหี้ยมทารุณกระหายเลือด

ถ้าจะให้บอกว่าแบบไหนน่ากลัวว่ากัน เขาคิดว่าแบบตอนนี้

แววตาของท่านอ่องจิ้งช่างว่างเปล่านัก ไร้ความรู้สึก ผู้อื่นอาจคิดว่าท่านอ่องจิ้งเคร่งขรึมน่าเกรงกลัว มีมาดขององค์ชาย เหมาะกับฉายาฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา แต่เขากลับรู้สึกที่ท่านอ่องจิ้งที่เป็นแบบนี้เหมือนร่างกายที่ไร้วิญญาณ หรือไม่ก็เป็นศพที่เดินได้ มองคนไม่ได้มองจากแววตาสักๆ วาจาก็ไม่ได้เอ่ยออกมาจากกันบึ้งของหัวใจ ไม่มีอารมณ์ความรู้สึกที่แท้จริงกับผู้ใดทั้งสิ้น

หากไม่ใช่เพราะหน้าอกที่ขึ้นลงเป็นจังหวะนั้น เขาคงคิดว่าคนที่อยู่ตรงหน้าเขาคือศพตายซากที่ถูกเก็บไว้มาเป็นพันปี เพราะว่าคนปกติไม่มีทางที่จะมองมาด้วยดวงตากระจ่างใสแต่แววตาที่ว่างเปล่าเช่นนี้

ท่าทางโหดเหี้ยมทารุณแบบนี้มันยังจะดีเสียกว่า อย่างน้อยก็รู้สึกเหมือนว่ายังมีชีวิตอยู่...

“ล่องเกินราชินิกุล โบายสิบไม้”

“ขอรับ”

พอบ้านหน้าแผลเป็นรับคำสั่งอย่างนอบน้อม ก่อนสั่งให้คนยกไม้กระดานแผ่นใหญ่ขนาดตีคนตายได้ออกมา หลังจากเฉียวหย่ง-จ้วนตะลึงงันไปครู่ เจ้าตัวถึงได้รู้ว่านี่เป็นบทลงโทษของตนเอง เขาร้องลั่นออกมาคำ ก่อนจะถอนสายตากลับมา จากนั้นก็ออกปากได้ด้วยความเดือดดาลใจ “คุณนี่สมัยนี้ไม่อนุญาติให้ผู้คนพูดความจริงแล้วหรือไร ข้าเพิ่งแค่บอกว่าใครที่เป็นคนเตะหยวนหลงเหอจน

ขาหัก เรื่องอะไรมาลงโทษข้ากันเล่า!”

“ปากเปราะ วาจาเหลวไหล โบายสืบห้าไม้”

“แม่เจ้าสิ! ทุกประโยคของข้าล้วนเป็นความจริง มิเช่นนั้นขอให้สวรรค์ส่งฟ้าผ่าใส่ข้าจนตาย ข้าก็จะไม่เอ่ยท้วงเลยสักคำ เป็นท่านแท้ ๆ ที่เตะเขาจนแทบจะสิ้นชีวิต หาใช่ข้าไม่ ไฉนท่านถึงโยนความผิดมาให้ข้า ใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่น เป็นคนต้องมีจิตสำนึกรู้บาปบุญคุณโทษด้วย”

เขาถูกใส่ร้าย ไม่ได้รับความเป็นธรรม! ถ้ามิใช่เพราะเขามั่นใจมากกว่าตนเองหาใช่ผู้ที่ทำให้ร้ายหยวนหลังเหอจนใกล้จะสิ้นลม ฉะนั้นตัวเขาย่อมไม่เป็นไรแน่นอน ไม่เช่นนั้นตอนที่ท่านพ่อจะจับเขามัดไว้ เขาคงวิ่งหนีไปนานแล้ว มิหรือที่จะยอมโดนจับมัดมาถึงตำหนักอ่องจิ้งจ่าง ๆ เช่นนี้

สิ่งที่เขาคิดคือท่านอ่องจิ้งเตงคนจนเกือบตาย ถึงอย่างไรก็ยอมรู้อยู่แก่ใจว่าเรื่องนี้ไม่ถูกต้องและต้องเกิดความละเอียดใจบ้าง จากนั้นก็ทำเรื่องใหญ่ให้กลายเป็นเรื่องเล็ก ทำเรื่องเล็กให้ไม่มีเรื่อง ใครจะคิดว่าการแสดงออกของท่านอ่องจิ้งกลับผิดไปจากที่เขาคิดอย่างสิ้นเชิง

คนที่ไม่ห่วงศักดิ์ศรีและหน้าตาของตนเองเช่นนี้ทำให้เขาได้เปิดหูเปิดตาแท้ ๆ ทั้งยังทำท่าว่า ‘ถึงข้าเตะ ข้าก็ไม่ยอมรับ’ และคำพูดประโยคถัดมาของท่านอ่องจิ้งก็ทำให้เขาเกือบต้องกระอักเลือดออกมาจนตาย

“สวรรค์ต้องการให้เจ้าตาย เจ้ายังมีชีวิตอยู่ได้อีกหรือไบบอยสืบห้าไม้”

“ข้า...ข้า...”

ต่อให้เฉียวหย่งจ้วนจะฝืนปากดีแค่ไหน แต่คำพูดวางอำนาจ
บาตรใหญ่ไว้เหตุผลแบบนี้ก็อุดปากเขาจนพูดอะไรไม่ออก โอรส
สวรรค์เดือดดาล สั่งเวยชีวิตนับหมื่นแสน เขาจะต่อต้านราชินิกุลได้
หรือ และถ้าจะพูดถึงท่านอ๋องจิ้งที่มีทั้งสายเลือดราชสกุล อำนาจ
และกองกำลังทหาร อีกฝ่ายก็สามารถเป็นตัวแทนของฝ่าบาทลงโทษ
นักเลงหัวไม้ผู้ไม่เป็นไล่เป็นพายอย่างเขาได้จริงๆ นั่นละ

อารมณ์ของเฉียวหย่งจ้วนในเวลานี้ทั้งโศกเศร้าเสียใจทั้ง
เจ็บแค้นผสมปนเปกัน

ยี่ลิบไม้? ผิดพูดผาดเนี่ยนนุ่มของเขาไม่เคยโดนตีมาก่อน ถึง
ต่อให้ท่านพ่อจะตีเขา แต่ก็ไม่เคยตีโดนเลย ต้องมาโดนโบยครั้งแรก
ในตำแหน่งท่านอ๋องจิ้งอย่างนั้นหรือ

อย่างนะ ข้าเป็นผู้บริสุทธ์ ท่านอ๋องจิ้งจะใส่ร้ายข้าแบบนี้ไม่ได้
ไหนถึงได้ใจจัดใจดำแบบนี้

“ท่านอ๋องจิ้ง ท่านทำแบบนี้ไม่ได้ คนที่เตะคือท่าน ท่าน...ท่าน
ต้องพูดให้ชัดเจน อธิบายออกมา เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับข้าเลย ถ้าหยวน
หลิงเหอจะเกลียดก็ต้องเกลียดท่าน สกุลหยวนตามหาคนร้ายก็ควร
จะไปหาท่าน ข้าไม่ยอมรับ ข้าถูกใส่ร้าย ข้าคือผู้บริสุทธ์ ท่านจะโบย
ข้าไม่ได้ ข้า...โอ๊ย! อย่าลากข้า เสื้อผ้าข้าขาดหมดแล้ว...”

เฉียวหย่งจ้วนโวยวายลั่น จู่ๆ มาเกิดเหตุไม่คาดคิดเช่นนี้
กับตัว ใครบ้างจะไม่ตระหนกตกใจ นี่มันโบยยี่ลิบไม้ หาใช่หยิกเบาๆ
ยี่ลิบทีเสียน้อย

โบยครั้งนี้ หากเขาไม่ตายก็คงแทบเอาชีวิตไม่รอด

แต่ยังพูดไม่ทันจบ เฉียวหย่งจ้วนก็ถูกลากออกไปจากห้องโถง
องครักษ์ในตำแหน่งอ๋องจิ้งทั้งหมดล้วนผ่านการศึกมาก่อน แต่ละคน

รูปร่างใหญ่เหมือนหมี เพียงแค่กางกรงเล็บก็สามารถจับตัวเขาไว้ได้แล้ว ถึงแม้เขาจะดิ้นรนแค่ไหนแต่ก็เสียแรงเปล่าไปอยู่ดี

เสียงโวยกันดังไม่หยุด เสียงร้องเจ็บปวดแทบจะทะลุชั้นเมฆา แม้เฉียวหย่งจ้วนจะมีโซ่ถูกรักและไม่เอาถ่านขนาดไหน แต่อย่างน้อยก็เป็นถึงคุณชายในจวนของจังหวังโหว่ ยามปกติไม่เคยต้องทำงานหนักเสียด้วยซ้ำไป แล้วนับประสาอะไรกับโทษทัณฑ์หนักหน่วงแบบนี้ โคนโบายไปไม่กี่ไม้ เขาก็ร้องให้เจ็บปวดจนน้ำตาไหลพราก

“ไม่...ไม่... ข้าไม่ได้เป็นคนเตะเขาจริง ๆ พวกเจ้าไปถามเจ้าทุกข์หยวนหลังเหอได้ ไ้อ้ย! เจ็บ พวกเจ้าตีเบา ๆ หน่อย ไ้อ้ย! ไ้อ้ย! ไ้อ้ย! เจ็บ เจ็บ กันข้าจะเละหมดแล้ว พวกเจ้าทำเกินไปแล้ว ท่านอ๋องจิ้ง ท่านออกมาพูดความจริงเดี๋ยวนี้ละ ท่านเป็นคนทีเตะต่างหากเล่า ไ้อ้ย! ไ้อ้ย! ไ้อ้ย!...”

คนสกุลหยวนแอบหัวเราะอยู่ข้าง ๆ ยามที่มองดูเฉียวหย่งจ้วน โคนโบาย เหมือนไม่สนใจว่าแท้จริงแล้วหลี่เหยียนฮวนเป็นคนที่ทำร้ายหยวนหลังเหอ เฉียวหย่งจ้วนเดือดดาลขึ้นมา โกรธจนแทบจะขาดใจ ใบหน้าแดงก่ำด้วยความรู้สึกอับอาย โกรธเคืองและก่อกวน

เรื่องที่เขาโดนโบายครั้งนี้ แล้วไหนจะยังคนสกุลหยวนที่คิดอยากจะประจบประแจงท่านอ๋องจิ้ง พวกนั้นต้องบิดเบือนความเป็นจริงแน่นอน เอาเรื่องของเขาไปป่าวประกาศจนทุกคนรับรู้ ต่อไปเขาคงอยู่ในเมืองหลวงแห่งนี้ไม่ได้อีก

ส่วนท่านพ่อของเขา แม้จะรู้ว่าหยวนหลังเหอถูกท่านอ๋องจิ้งทำร้าย ทว่าก็เอาแต่ยืนอยู่ข้าง ๆ พลังทำสีหน้ายินดีปรีดาประหนึ่ง

ว่าหากตีกันเขาจนและได้ เรื่องราวก็คงจบลงเสียที...

โดนคนในครอบครัวทอดทิ้ง ความเศร้าสลดซัดโถมขึ้นมาในใจ แต่ที่มากกว่าคือความโกรธแค้น อัดอั้นตันใจ เฉียวหย่งจ้วนกัดฟันอดทน สาบานในใจว่าทุกคนสกุลหยวนสุดชั่ว ทั้งท่านพ่อที่สติเลอะเลือน แล้วไหนจะทำนอင့်จิ้งจอมชั่วช้า สักวันเขาต้องให้ทุกคนชดใช้!

หลังจากรับโทษยี่สิบไม้ ก้นของเฉียวหย่งจ้วนก็เจ็บระบมจนไม่รู้สึกอะไรอีก พ่อบ้านหน้าแผลเป็นจับเขากับคนสกุลหยวนโยนออกมาจากตำหนักท่านอ๋องจิ้งพร้อมกัน ตอนที่ถูกโยนออกมาเฉียวหย่งจ้วนได้กลิ่นหอมลอยมาเตะจมูก มันคือขนมกุยฮั่ว ซ้ำๆ ยังเพิ่งออกจากเตาใหม่ ๆ พอปรายตามองก็เห็นเด็กรับใช้ประคองถาดเข้าไปในห้องโถง

เรื่องนี้ยิ่งทำให้ความคับแค้นพลุ่งพล่านขึ้นในใจ เขาจับก้นตนเองพลาจร่องออกมาด้วยความเจ็บปวด ในใจคิดอย่างแค้นเคืองว่า ให้ตายเถิด! ท่านอ๋องจิ้งเห็นเรื่องตีกันเขาเป็นความบันเทิงก่อนเวลาอาหารว่าง ดวงตาของเฉียวหย่งจ้วนแทบจะพ่นไฟออกมาได้

ท่านพ่อลากตัวเขากลับไป ทำเอาปวดร้าวจนต้องกัดฟัน เขาอยากจะกระชากตัวหนีเหยียนฮวนออกมาแล้วให้อีกฝ่ายได้ลิ้มรสไฟนรกจากเขาบ้าง รับรองว่าจะเผาไหม้ทั้งวันทั้งคืนไม่ให้ไฟมอด

ปิดโอ้เอ๊ย! ความแค้นในคราวนี้ อย่าคิดว่าลวงเกินซ้ำ...นักเลงหัวไม้แห่งเมืองหลวง นักพรตเซียงหยวน⁵...นักวาดภาพอันดับหนึ่ง

---

⁵ เซียงหยวน เป็นส้มผลทรงรี มีเปลือกผลชั้นในหนา และมีเนื้อน้อย ดอกตูมมีสีม่วงเข้ม มีกลิ่นหอม ใช้ทำยาต้ม และปลูกเป็นไม้ประดับ

แห่งแผ่นดินเช่นนี้แล้ว ก็จะไม่กลับไป ข้าจะต้องทำให้เจ้าอนาถยิ่งกว่าข้าในวันนี้แน่นอน ต้องอนาถกว่าเป็นพันเท่า หมื่นเท่า ล้านเท่า! เจ้าตายแน่ เจ้าต้องจิ้งเหม็นบูด!

สวรรค์จะให้เจ้าตายแบบไม่เห็นเลือด ทำให้ดวงตาไร้วิญญาณของเจ้าปะทะไฟแห่งความโกรธออกมา ทำให้หัวใจที่ไร้ความรู้สึกของเจ้าเต็มไปด้วยความโกรธแค้นซึ่งซังแต่กลับทำได้เพียงสะกดกลิ่นเอาไว้ ทำให้เจ้ารู้ว่าการที่ล่วงเกินข้าต้องทรมาณยิ่งกว่าความตาย

ไม่ ต้องทุกข์ทรมาณยิ่งกว่าตกรอก!

เฉียวหย่งจ้วนจับกันน้อยๆ ที่น่าสงสารพลางสาบานออกมาด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยน้ำตา